

Tämä on rinnakkaistallenne.

Rinnakkaistallenteen sivuasettelut ja typografiset yksityiskohdat *saattavat poiketa* alkuperäisestä julkaisusta.

Julkaisun tekijä(t): Hoppu, Petri

Julkaisun nimi: Historiankirjoituksen loppuko?

Julkaisuvuosi: 2017

Versio: Julkaistu versio

Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Hoppu, P. (2017). Historiankirjoituksen loppuko? Tanhuviesti, 60 (1), 17.

Petri Hoppu

Historiankirjoituksen loppuko?

Muutama vuosikymmen sitten osallistuin useisiin tilaisuuksiin, joissa pohdittiin kansantanssin tilaa ja tulevaisuutta. Nuo keskustelut olivat usein kiihkeitä ja tunteita nostattavia, ja niihin osallistuneilla oli yleensä voimakkaat näkemykset aiheista. Yhdessä näistä tilaisuuksista eräs läsnäolijoista totesi suomalaisen kansantanssin olevan niin perusteellisesti tallennettu silloisiin julkaisuihin, ettei sen lisätutkimusta enää oikeastaan kaivattu. Kaikki olennainen tanssiperinteestä oli sanottu Tanhuvakassa. Nuorena opiskelijana olin pöyristynyt tällaisesta näkemyksestä, mutta en silloin osannut sanoa mitään painavia vasta-argumentteja. Puheenvuoro jäi kuitenkin painamaan minua.

Viime Folklandian Purpuri-kirjan julkistamistilaisuudessa nämä sanat palasivat mieleeni. Jos kansantanssista kaikki olisi jo sanottu, miksi julkaista uusi, selvästi muokattu painos vain kahdeksantoista vuotta ensimmäisen jälkeen. Eikö vuonna 1999 jo sanottu kaikki olennainen purpurista? Tilaisuuden keskusteluissa ilmeni, ettei näin ole: purpurista riittää asiaa vielä pitkään toisenkin painoksen jälkeen. Tämän pitäisi olla itsestään selvää, sillä mikään historiankirjoitus ei ole objektiivista, tapahtuneiden tosiasioiden dokumentointia. Itse asiassa historian jatkuva uudelleen kirjoittaminen on välttämätöntä, koska historiankirjoituksella on tapana kanonisoitua: vakiintua hyväksytyiksi totuuksiksi sisällyttämisen ja poissulkemisen kautta.

Kansantanssien kaanonit ovat tyypillisiä kaikkialla

maailmassa, ja monet niistä muotoutuivat joko tietoisesti tai tahattomasti 1900-luvun alkupuolella. Ne ohjaavat nykyäänkin yleistä näkemystä kansantanssissa luomalla siitä stereotyyppisiä käsityksiä, eikä siinä sinänsä ole mitään pahaa. Kuitenkaan historiankirjoituksen kannalta kaanoneita ei voi pitää ikuisina, vaan ne ovat aina sidoksissa siihen todellisuuteen, jossa ne ovat syntyneet. Tästä syystä historian tutkimus on jatkuva prosessi, jossa samoja aiheita tarkastellaan uusista näkökulmista usein myös uuden ja laajemman aineiston kautta.

Purpuri-kirja on erinomainen ja suomalaisessa kansantanssintutkimuksessa myös harvinainen esimerkki historiankirjoituksen prosessiluonteesta. Purpurit ovat kiehtova ilmiö, jolla on ollut merkittävä rooli monessa paikallisyhteisössä Länsi-Uudeltamaalta aina Tornionjokilaaksoon asti. Emme varmasti koskaan pysty ymmärtämään niiden merkitystä kaikessa laajuudessaan, mutta uudet aineistot ja vanhojen aineistojen uudet tulkinnat avaavat niihin uusia näkökulmia. Samalla ymmärrämme hieman paremmin sitä, miten 1800-luvun ja 1900-luvun alun kyläyhteisöissä sosiaalisia suhteita rakennettiin monimuotoisen ja -mutkaisen liikkeellisen ja tilallisen organisoinnin kautta. Ja mikä parasta: emme vain ymmärrä, vaan tanssimisen kautta saavutamme myös nautinnollista ruumiillista kokemusta siitä, mitä tällainen sosiaalisen todellisuuden rakentuminen on voinut olla. Ei muuta kuin ”turkki nurin” ja seuraavaa purpurikirjaa odottelemaan!